

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1449/2018
04.09.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, др Илије Зиндовића и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Сања Дражић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа „Пошта Србије“, Радна јединица „...“ из ..., чији је пуномоћник ББ, дипл. правник запосленог код туженог, ради утврђења и поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 371/18 од 28.02.2018. године, у седници одржаној 04.09.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 371/18 од 28.02.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 742/17 од 01.12.2017. године, усвојен је делимично тужбени захтев тужиоца, утврђен је преображај радног односа тужиоца на одређено време са пуним радним временом у радни однос на неодређено време са пуним радним временом почев од 23.11.2016. године и поништено је решење туженог о престанку радног односа од 09.02.2017. године као незаконито и обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара са затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате у року од осам дана.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 371/18 од 28.02.2018. године, жалба туженог је усвојена и првостепена пресуда преиначена, тако што се одбија захтев тужиоца којим је тражио да се утврди преображај радног односа на одређено време са пуним радним временом у радни однос на неодређено време са пуним радним временом почев од 23.11.2016. године и да се поништи решење туженог о престанку радног односа број 2017-18178/2 од 09.01.2017. године као незаконито, као и захтев тужиоца да му тужени накнади трошкове парничног поступка у износу од 70.500,00 динара. Ставом другим изреке, одлучено је да свака странака сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, из свих разлога предвиђених чланом 407. Закона о парничном поступку, а посебно због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 72/11, 55/14) према којој одредби је ревизија увек дозвољена када другостепени суд преиначи пресуду и одлучи о захтевима странака, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. О другим битним повредама Закона о парничном поступку, у ревизијским наводима се не указује.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је од фебруара 2014. године почео да ради код туженог, с тим што је најпре био ангажован преко студенске задруге у току две – три недеље и у том периоду је радио као поштар у Пошти на телепу након чега је закључио више уговора о обављању привремених и повремених послова ради обављања послова достављања пошиљки, а које радно ангажовање је трајало око седам месеци. Након тога тужилац и тужени су дана 17.11.2014. године закључили уговор о раду број ... на основу којег је тужилац засновао радни однос код туженог за обављање послова достављач (шифра ...), са пуним радним временом на одређено време у трајању од шест месеци почев од 17.11.2014. године до 17.05.2015. године. Након тога тужилац и тужени су закључили више уговора о раду као и анекс уговора од 11.10.2015. године којим уговорима је тужилац код туженог заснивао радни однос за обављање послова достављача, на одређено време са пуним радним временом. Трајање радног односа је било опредељено на период од шест месеци или до повратка одсутног радника којег је тужени замењивао. Тужилац и тужени су дана 31.01.2017. године закључили уговор о раду број ..., на основу којег је тужилац засновао радни однос код туженог за обављање послова достављач (шифра ...) са истим описом послова као и у раније закљученим уговорима о раду. Одредбом члана 4. уговора је наведено да је тужилац засновао радни однос на одређено време, до повратка одсутног запосленог ВВ, рад почео од 01.02.2017. године, а чланом 7, засновао радни однос са пуним радним временом, док је одредбом члана 5. уговора констатовано да је тужилац дужан ступи на рад 01.02.2017. године. Дана 09.02.2017. године тужени је донео решење о престанку радног односа број ... на основу којег је тужиоцу престао радни однос истеком рока на који је заснован по правном основу који је утврђен уговором о раду број ... од 31.01.2017. године, а којим је одређено да тужиоцу радни однос престаје закључно са даном 10.02.2017. године.

Потом су тужилац и тужени дана 17.02.2017. године закључили уговор о обављању привремених и повремених послова број ... на основу којег је тужени тужиоца на рад примио као извршиоца посла и повремено обављање привремених и повремених послова и то пријем и уручење post expres пишаљака почев од 17.02.2017. до 28.02.2017. године. Дана 28.03.2017. године тужилац и тужени су закључили поново уговор о обављању привремених и повремених послова на основу којег је тужилац обављао идентичне послове, који уговор је раскинут на основу личног захтева

тужиоца, на основу решења туженог број ... од 18.05.2017. године. Све време рада код туженог тужилац је обављао исте послове – послове достављања свих врста пошиљки (post expres пошиљки, вредносне пошиљке, поштанске уплатнице, keš expres уплатнице, царинске пошиљке...), како физичким тако и правним лицима. Тужилац никада није имао прекида у раду у спорном периоду од 17.11.2014. године до 10.02.2017. године.

При тако утврђеном чињеничном стању, полазећи од одредбе члана 37. Закона о раду, првостепени суд је тужбени захтев усвојио налазећи да је тужилац био непрекидно ангажован на пословима достављача у трајању од 24 месеца почев од 17.11.2014. до 16.11.2016. године, а да је након тога тужилац 17.11.2016. године био ангажован по основу рада до повратка запосленог на рад у складу са чланом 37. став 4. тачка 1. Закона о раду. Значи протекао је рок дужи од 24 месеца, па како тужиоцу радни однос никада није прекидан (за све време његовог рада код туженог) те иако је тужилац закључио уговор о раду са различитим описом послова, фактички је увек обављао послове на истом радном месту и са истим радним задацима (укупно две године, два месеца и 25 дана), то истом по сили закона радни однос на одређено време прераста у радни однос на неодређено време односно дошло је до преображаја радног односа тужилац је засновао на одређено увреме у радни однос на неодређено време и то дана 23.11.2016. године када је истекло две године и пет радних дана тужиоца код туженог. С обзиром на назначено то је првостепени суд нашао да је и побијано решење о престанку радног односа број ... од 09.02.2017. године тужени донео без ваљаног правног основа па је усвојио тужбени захтев тужиоца и поништио решење о престанку радног односа као незаконито.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца као неоснован налазећи да је првостепени суд правилно утврдио чињенично стање али је погрешно применио материјално право. Другостепени суд налази да је није наступио услов предвиђен одредбом члана 37. став 6. Закона о раду јер иако је тужилац наставио да ради код туженог након истека рока од 24 месеца и у наредних пет радних дана, чињеница је да је то учинио на основу закљученог уговора на одређено време, али до повратка одсутног запосленог. Значи, дошло је до промене основа по којем је тужилац наставио да ради код туженог на одређено време. Како је тужилац последњи уговор о раду закључио 01.02.2017. године до повратка одсутног запосленог ВВ то је радни однос тужиоца заснован на одређено време у складу са законом престао и на законит начин отказан у складу са горе наведеном одредбом закона (члан 175. тачка 1. Закона о раду – „Службени гласник РС“ бр. 24/05...75/14) јер је истекао рок на који је радни однос заснован односно јер се одсутни запослени вратио на посао.

Оцењујући наводе ревизије, Врховни касациони суд налази да се закључак и одлука другостепеног суда заснива на правилној примени материјалног права, те да је побијаном пресудом правилно утврђено да се не може прихватити став првостепеног суда да је дошло до преображаја радног односа тужиоца заснован на одређено време у радни однос на неодређено време јер је тужилац био код туженог у радном односу непрекидно више од две године и пет радних дана, а да није од значаја што је у уговору од 31.01.2017. године било назначено да тужилац заснива радни однос на одређено време до повратка одсутног запосленог ВВ, јер је све време обављао исте послове а из

разлога што је промена основа по којем је тужилац наставио да ради код туженог на одређено време од битног значаја. Сходно томе правилно другостепени суд закључује да није наступио услов применом одредбе члана 37. став 6. Закона о раду. Чланом 175. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“ бр. 24/05...75/14) прописано је да радни однос престаје истеком рока за који је заснован. Како је тужилац последњи уговор о раду закључио почев од 01.02.2017. године до повратка одсутног запосленог ВВ правилно закључује другостепени суд да је радни однос тужиоца заснован на одређено време престао на законит начин истеком тог рока, те да је решење о отказу донето у складу са напред назначеном одредбом јер је истекао рок на који је радни однос заснован.

Из напред изнетих разлога применом члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић